

«Ύμνε του Φωτός!» φώναξε η Υφάντρα της Λάμψης, με τα χέρια στους γοφούς. «Για τ' όνομα των Ιριδιζόντων Τόνων, τι κάνεις;»

Ο Ύμνος του Φωτός την αγνόησε, ακουμπώντας τα χέρια του στο βώλο του λασπερού πηλού που είχε μπροστά του. Οι υπηρέτες και οι ιερείς του στέκονταν σ' έναν μεγάλο κύκλο, κοιτάζοντας σχεδόν το ίδιο μπερδεμένοι όσο και η Υφάντρα της Λάμψης, που είχε φτάσει στο περίπτερό του λίγα λεπτά νωρίτερα.

Ο τροχός του αγγειοπλάστη γύρισε. Αυτός κράτησε τον πηλό, προσπαθώντας να τον κρατήσει στη θέση του. Το φως του ήλιου έλαμπε μέσα από τις πλευρές του περιπτέρου, και το τακτικά περιποιημένο γρασίδι κάτω από το τραπέζι του ήταν λεκιασμένο με πηλό. Καθώς ο τροχός επιτάχυνε, ο πηλός στριφογύρισε, πετώντας κόμπους και κομμάτια. Τα χέρια του Ύμνου του Φωτός μούλιασαν από βρώμικο, γλιστερό πηλό, και δεν πήρε πολύ να ξεγλιστρήσει όλο εκείνο το χάλι από τον τροχό και να χυθεί στο έδαφος.

«Χμμ», έκανε, κοιτάζοντάς το.

«Τα ἔχασες τα μυαλά σου;» ρώτησε η Υφάντρα της Λάμπης. Φορούσε ένα από τα συνηθισμένα φουστάνια της – που σήμαινε τίποτα στα πλάγια, ελάχιστα πράγματα από πάνω και λίγο περισσότερα μπρος και πίσω. Είχε τα μαλλιά της σηκωμένα σ' ένα περίτεχνα γυρισμένο πλεγμένο σχέδιο από πλεξίδες και κορδέλες. Πιθανότατα έργο ενός κορυφαίου στιλίστα, που είχε προσκληθεί στην αυλή για να δημιουργήσει για κάποιαν από τις θεές.

Ο Ύμνος του Φωτός πετάχτηκε όρθιος, κρατώντας τα χέρια του στα πλάγια, ενώ οι υπηρέτες του έτρεξαν να τα πλύνουν. Άλλοι ήρθαν και σκούπισαν τα κομματάκια του πληού από τα λεπτεπίλεπτα ρούχα του. Εκείνος στεκόταν σκεφτικός όσο άλλοι υπηρέτες έπαιρναν τον αγγειοπλαστικό τροχό.

«Λοιπόν;» ρώτησε η Υφάντρα της Λάμπης. «Τι ήταν αυτό;»

«Μόλις ανακάλυψα ότι δεν είμαι καλός στην κεραμική», είπε ο Ύμνος του Φωτός. «Στην πραγματικότητα είμαι πολύ χειρότερος από το “δεν είμαι καλός”. Είμαι απελπισία. Κακός μέχρι αηδίας. Δεν καταφέρνω καν να κρατήσω τον αναθεματισμένο πηλό πάνω στον τροχό».

«Και δηλαδή τι περιμένεις;»

«Δεν είμαι σίγουρος», είπε ο Ύμνος του Φωτός, διασχίζοντας το περίπτερο για να πάει σ' ένα μακρύ τραπέζι. Η Υφάντρα της Λάμπης –εμφανώς ενοχλημένη που την οδηγούσε– τον ακολούθησε. Ο Ύμνος του Φωτός άρπαξε ξαφνικά πέντε λεμόνια από το τραπέζι και τα πέταξε στον αέρα. Μετά προσπάθησε να κάνει ταχυδακτυλουργικά.

Η Υφάντρα της Λάμπης τον παρακολούθησε. Και, για

μια μόνο στιγμή, φάνηκε ειλικρινά ανήσυχη. «Ύμνε του Φωτός;» ρώτησε. «Καλέ μου. Είσαι... εντάξει;»

«Ποτέ μου δεν έχω εξασκηθεί σαν ζογκλέρ», είπε, παρακολουθώντας τα λεμόνια. «Τώρα δώσε μου σε παρακαλώ το γκουάβα».

Αυτή δίστασε, αλλά μετά σήκωσε προσεκτικά τον καρπό.

«Πέταξέ το», είπε ο Ύμνος του Φωτός.

Του το πέταξε. Αυτός το άρπαξε επιδέξια στον αέρα, και το έριξε στον σχηματισμό με τα λεμόνια. «Δεν ήξερα ότι μπορούσα να το κάνω αυτό», είπε. «Σήμερα το ανακάλυψα. Πώς σου φαίνεται;»

«Εγώ...» Έγειρε το κεφάλι της.

Εκείνος γέλασε. «Δεν νομίζω να σ' έχω δει να χάνεις ποτέ τα λόγια σου, αγαπητή μου».

«Δεν ξέρω αν έχω δει ποτέ μου άλλο θεό να πετάει φρούτα στον αέρα».

«Είναι κάτι παραπάνω», είπε ο Ύμνος του Φωτός, σκύβοντας χαμηλά γιατί παραλίγο να του έπεφτε ένα λεμόνι. «Σήμερα ανακάλυψα ότι γνωρίζω έναν εκπληκτικό αριθμό από ναυτικούς όρους, ότι είμαι φανταστικός στα μαθηματικά, και ότι έχω σχετικά καλό μάτι για να κάνω σκίτσα. Από την άλλη δεν ξέρω τίποτα από τη βιοτεχνία της βαφής, τα άλογα ή τον κήπο. Δεν έχω ταλέντο για γλυπτική, δεν μιλάω καθόλου ξένες γλώσσες, και –όπως είδες– είμαι φρικτός στην αγγειοπλαστική.

Η Υφάντρα της Λάμπης τον παρακολούθησε για ένα δευτερόλεπτο.

Αυτός την κοίταξε ξανά, αφήνοντας τα λεμόνια να πέσουν και αρπάζοντας το γκουάβα στον αέρα. Το πέταξε

σ' έναν υπηρέτη, που άρχισε να το ξεφλουδίζει για λογαριασμό του. «Η προηγούμενη ζωή μου, Υφάντρα της Λάμπης. Ετούτες είναι δεξιότητες που εγώ –ο Ύμνος του Φωτός– δεν έχω δικαίωμα να κατέχω. Όποιος ήμουν πριν πεθάνω, αυτός μπορούσε να κάνει ταχυδακτυλουργικά. Ήξερε από ιστιοπλοΐα. Και μπορούσε να σχεδιάζει».

«Δεν πρέπει να μας απασχολεί τι άνθρωποι ήμασταν πριν», είπε η Υφάντρα της Λάμπης.

«Είμαι θεός», είπε ο Ύμνος του Φωτός, παίρνοντας το πιάτο που περιείχε το ξεφλουδισμένο και κομμένο γκουάβα και προσφέροντας ένα κομμάτι στην Υφάντρα της Λάμπης. «Και, μα τα Φαντάσματα του Κάλαντ, θα με απασχολεί ό,τι μου αρέσει».

Αυτή στάθηκε, χαμογέλασε και πήρε μια φέτα. «Πάνω που νόμιζα ότι σε είχα καταλάβει...»

«Δεν με είχες καταλάβει», της είπε ήρεμα. «Και ούτε κι εγώ. Αυτό είναι το θέμα. Πάμε;»

Εκείνη ένευσε και προχώρησε μαζί του καθώς ξεκίνησαν να διασχίσουν την αυλή, ενώ οι υπηρέτες τούς σκίαζαν με ομπρέλες. «Δεν μπορείς να λες ότι δεν αναρωτήθηκες ποτέ», είπε ο Ύμνος του Φωτός.

«Αγαπητέ μου», του απάντησε, ρουφώντας το κομμάτι του γκουάβα. «Πιο πριν ήμουν βαρετή».

«Πώς το ξέρεις;»

«Επειδή ήμουν συνηθισμένος άνθρωπος. Θα ήμουν... Καλά, έχεις δει κανονικές γυναίκες».

«Οι αναλογίες τους δεν φτάνουν τα δικά σου στάνταρ, το ξέρω», είπε ο Ύμνος του Φωτός. «Αλλά πολλές είναι αρκετά ελκυστικές».

Η Υφάντρα της Λάμπης ρίγησε. «Σε παρακαλώ. Γιατί

να θέλεις να ξέρεις για την κανονική σου ζωή; Κι αν ήσουν δολοφόνος ή βιαστής; Ή ακόμη χειρότερα, αν δεν είχες αίσθηση της μόδας;»

Αυτός ρουθούνησε στο λαμπύρισμα των ματιών της. «Ενεργείς τόσο ρηχά. Αλλά βλέπω την περιέργεια. Θα έπρεπε να προσπαθήσεις κάποια πράγματα, να σου πουν κάτι για το ποια ήσουν. Θα πρέπει να υπήρξε κάτι ιδιαίτερο για να έχεις Εγερθεί».

«Χμ», έκανε αυτή, χαμογελώντας και πλησιάζοντας δίπλα του. Σταμάτησε, καθώς το δάχτυλό της κατέβαινε πάνω στο στέρνο του. «Λοιπόν, αν δοκιμάζεις καινούργια πράγματα σήμερα, ίσως να υπάρχει και κάτι άλλο που να ήθελες να σκεφτείς...»

«Μην προσπαθείς ν' αλλάξεις το θέμα».

«Δεν προσπαθώ», είπε αυτή. «Αλλά πώς θα ξέρεις ποιος ήσουν αν δεν προσπαθήσεις; Θα ήταν ένα... πείραμα».

Ο Ύμνος του Φωτός γέλασε, σπρώχνοντας πέρα το χέρι της. «Αγαπητή μου, φοβάμαι ότι δεν θα με βρεις ικανοποιητικό».

«Νομίζω ότι με υπερτιμάς».

«Αυτό είναι αδύνατον».

Η Υφάντρα της Λάμψης σταμάτησε, κοκκινίζοντας ελαφρά.

«Εμ...» είπε ο Ύμνος του Φωτός. «Εχμ. Δεν εννοούσα ακριβώς...»

«Ωχ, μην ασχολείσαι», είπε αυτή. «Τώρα τη χάλασες τη στιγμή. Ήμουν έτοιμη να πω κάτι πολύ έξυπνο. Το ξέρω».

Χαμογέλασε. «Και οι δυο ξεμείναμε από λόγια σ' ένα απόγευμα. Πιστεύω ότι χάνουμε την επαφή μας».

«Εγώ είμαι τέλεια στην επαφή, πράγμα που θ' ανακάλυπτες αν με άφηνες να σου δείξω».

Εκείνος γύρισε τα μάτια και συνέχισε να περπατάει. «Είσαι απελπιστική».

«Όταν δεν πιάνει τίποτα άλλο, χρησιμοποίησε σεξουαλικούς υπαινιγμούς», είπε εκείνη ελαφριά, φτάνοντας δίπλα του. «Πάντα εστιάζουν εκεί που πρέπει. Σε μένα».

«Απελπιστική», είπε αυτός ξανά. «Αλλά, αμφιβάλλω αν έχουμε χρόνο για να σε μαλώσω ξανά. Φτάσαμε».

Πραγματικά, το παλάτι του Ευρετή της Ελπίδας ήταν μπροστά τους. Βιολετί και ασημένιο, είχε απ' έξω έτοιμο ένα περίπτερο με τρία τραπέζια για φαγητό. Φυσικά, η Υφάντρα της Λάμψης και ο Ύμνος του Φωτός είχαν προετοιμάσει από πριν τη συνάντηση.

Ο Ευρετής της Ελπίδας ο Δίκαιος, θεός της αθωότητας και της ομορφιάς, σηκώθηκε καθώς πλησίασαν. Έμοιαζε σαν να ήταν δεκατριών ετών. Σύμφωνα με τη φαινομενική σωματική ηλικία, ήταν ο νεότερος από τους θεούς της αυλής. Αλλά δεν έπρεπε να λαμβάνουν υπόψη τους τέτοιες ασυμφωνίες. Στο κάτω-κάτω είχε Εγερθεί όταν ήταν δυο χρονών, πράγμα που τον έκανε, σε θεϊκή ηλικία, έξι χρόνια μεγαλύτερο από τον Ύμνο του Φωτός. Σ' έναν τόπο όπου οι θεοί δεν κρατούσαν ούτε είκοσι χρόνια, και η μέση ηλικία ήταν πιθανότατα κοντά στα δέκα, τα έξι χρόνια διαφοράς ήταν πολύ σημαντικά.

«Ύμνε του Φωτός, Υφάντρα της Λάμψης», είπε ο Ευρετής της Ελπίδας, τυπικά και αλύγιστα. «Καλώς ορίσατε».

«Σ' ευχαριστούμε, αγαπητέ μου», είπε η Υφάντρα της Λάμψης, χαμογελώντας του.

Ο Ευρετής της Ελπίδας ένευσε κι έκανε νόημα προς

τα τραπέζια. Τα τρία μικρά τραπέζια ήταν χωριστά αλλά αρκετά κοντά ώστε να αισθάνονται οικεία και φιλικά στο γεύμα, δίνοντας ταυτόχρονα σε κάθε θεό το χώρο του.

«Πώς είσαι, Ευρετή της Ελπίδας;» ρώτησε ο Ύμνος του Φωτός την ώρα που καθόταν.

«Πολύ καλά», απάντησε εκείνος. Η φωνή του πάντα ακουγόταν λίγο πιο ενήλικη απ' όσο έδειχνε το σώμα του. Σαν αγόρι που προσπαθεί να μιμηθεί τον πατέρα του. «Είχα μια ιδιαίτερα δύσκολη περίπτωση ικεσίας σήμερα το πρωί. Μια μητέρα μ' ένα παιδί που πέθαινε από πυρετό. Είχε ήδη χάσει τα άλλα τρία της, καθώς και τον σύζυγό της. Κι όλα αυτά σ' έναν χρόνο. Τραγικό».

«Αγαπητέ μου», είπε η Υφάντρα της Λάμπης ανήσυχα. «Δεν σκέφτηκες πραγματικά να... προσφέρεις την Ανάσα σου, έτσι;»

Ο Ευρετής της Ελπίδας κάθισε. «Δεν ξέρω, Υφάντρα της Λάμπης. Είμαι μεγάλος. Νιώθω μεγάλος. Ίσως ήρθε η ώρα μου να φύγω. Είμαι ο πέμπτος σε σειρά ηλικίας, ξέρεις».

«Ναι, αλλά οι καιροί γίνονται τόσο συναρπαστικοί!»

«Συναρπαστικοί;» ρώτησε. «Εγώ θα έλεγα ότι ηρεμούν. Η νέα βασίλισσα βρίσκεται εδώ, και οι πηγές μου στο παλάτι αναφέρουν ότι έχει αναλάβει με ζήλο το καθήκον της να προσφέρει διάδοχο. Σύντομα θα επέλθει η σταθερότητα».

«Σταθερότητα;» ρώτησε η Υφάντρα της Λάμπης, ενώ οι υπηρέτες έφερναν παγωμένη σούπα σε όλους. «Ευρετή της Ελπίδας, δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι είσαι τόσο ανενημέρωτος».

«Πιστεύεις ότι οι Ιντριανοί σχεδιάζουν να χρησιμοποιήσουν τη νέα βασίλισσα στα παιχνίδια για το θρόνο», είπε

ο Ευρετής της Ελπίδας. «Ξέρω τι κάνεις, Υφάντρα της Λάμπης. Διαφωνώ».

«Και οι φήμες έξω στην πόλη;» έκανε η Υφάντρα της Λάμπης. «Οι Ιντριανοί πράκτορες που προκαλούν τόση αναστάτωση; Αυτή η λεγόμενη δεύτερη πριγκίπισσα που είναι κάπου στην πόλη;»

Ο Ύμνος του Φωτός στάθηκε, με το κουτάλι κάπου κοντά στα χείλη του. *Τι ήταν αυτό;*

«Οι Ιντριανοί της πόλης πάντα δημιουργούν αναστάτωση», είπε ο Ευρετής της Ελπίδας, κάνοντας με τα δάχτυλά του ένα υποτιμητικό νεύμα. «Τι ήταν εκείνη η αναταραχή έξι μήνες πριν, αυτός ο επαναστάτης στις εξωτερικές φυτείες της βαφής; Απ' ό,τι θυμάμαι, πέθανε στη φυλακή. Οι ξένοι εργάτες σπανίως συγκροτούν μια σταθερή κατώτερη κοινωνική τάξη, αλλά δεν τους φοβάμαι».

«Δεν ισχυρίστηκαν ποτέ ότι είχαν έναν βασιλικό πράκτορα για συνεργάτη», είπε η Υφάντρα της Λάμπης. «Τα πράγματα μπορεί να ξεφύγουν πολύ γρήγορα από τον έλεγχο».

«Τα συμφέροντά μου στην πόλη είναι πολύ ασφαλή», είπε ο Ευρετής της Ελπίδας, σταυρώνοντας τα δάχτυλά του μπροστά του. Οι υπηρέτες πήραν τη σούπα του. Είχε δοκιμάσει μονάχα τρεις κουταλιές. «Τα δικά σου;»

«Γι' αυτό κάνουμε ετούτη τη συνάντηση», είπε η Υφάντρα της Λάμπης.

«Με συγχωρείτε», είπε ο Ύμνος του Φωτός, σηκώνοντας το ένα του δάχτυλο. «Αλλά τι στα *Χρώματα* λέμε τώρα;»

«Αναταραχές στην πόλη, Ύμνε του Φωτός», είπε ο Ευρετής της Ελπίδας. «Κάποιοι από τους ντόπιους είναι αναστατωμένοι με την προοπτική του πολέμου».

«Θα μπορούσαν πολύ εύκολα ν' αποδειχτούν επικίνδυνοι», είπε η Υφάντρα της Λάμπης, αναδεύοντας τη σούπα με μια τεμπέλικη κίνηση. «Νομίζω ότι πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι».

«Εγώ είμαι», είπε ο Ευρετής της Ελπίδας, κοιτάζοντας την Υφάντρα της Λάμπης με το υπερβολικά νεανικό πρόσωπό του. Όπως όλοι οι νεότεροι Εγερθέντες –συμπεριλαμβανομένου και του Θεού Βασιλιά– ο Ευρετής της Ελπίδας θα συνέχιζε να μεγαλώνει σωματικά μέχρι να φτάσει στην ωριμότητα. Μετά θα σταματούσε γι' αυτόν το πέρασμα του χρόνου –ακριβώς στο μεταίχμιο της ενηλικίωσης– μέχρι να δώσει την Ανάσα του.

Ενεργούσε σαν ενήλικας. Ο Ύμνος του Φωτός δεν είχε πολλές επαφές με παιδιά, αλλά κάποιοι από τους ακολούθους του στη διάρκεια της εκπαίδευσής του ήταν έφηβοι. Ο Ευρετής της Ελπίδας δεν ήταν σαν κι αυτούς. Όλα έδειχναν ότι κι αυτός, όπως και οι άλλοι νεαροί Εγερθέντες, είχε ωριμάσει πολύ γρήγορα στον πρώτο χρόνο της ζωής του, και είχε φτάσει να σκέφτεται και να μιλάει σαν ενήλικος, ενώ το σώμα του ήταν ακόμα σώμα μικρού παιδιού.

Ο Ευρετής της Ελπίδας και η Υφάντρα της Λάμπης συνέχισαν να μιλούν για τη σταθερότητα στην πόλη, αναφέροντας διάφορους βανδαλισμούς που είχαν συμβεί. Πολεμικά σχέδια κλεμμένα, προμήθειες σε σταθμούς της πόλης δηλητηριασμένες. Δεν δείχνει ν' αποσπάται από την ομορφιά της Υφάντρας της Λάμπης, σκέφτηκε καθώς παρακολουθούσε. Αυτή ασχολήθηκε με το φρούτο, επιδεικνύοντας μια χαρακτηριστικά λάγνα συμπεριφορά καθώς ρουφούσε τα κομματάκια του ανανά. Ο Ευρετής της Ελπίδας ή δεν ενδιαφέρθηκε ή δεν πρόσεξε όταν έγει-

ρε μπροστά, φανερώνοντας εντυπωσιακό μέρος από το ντεκολτέ της.

Κάτι είναι διαφορετικό πάνω του, σκέφτηκε ο Ύμνος του Φωτός. Εγέρθηκε όταν ήταν παιδί και φέρθηκε σαν παιδί για πολύ μικρό χρονικό διάστημα. Τώρα, σε άλλα θέματα είναι σαν ενήλικας και σε άλλα σαν παιδί.

Η μετατροπή είχε κάνει ωριμότερο τον Ευρετή της Ελπίδας. Ήταν επίσης ψηλότερος και πιο εντυπωσιακός σωματικά από τα συνηθισμένα αγόρια της ηλικίας του, έστω και αν δεν είχε τα σμιλεμένα, υπέροχα χαρακτηριστικά ενός πλήρως ανεπτυγμένου θεού.

Αλλά πάλι, σκέφτηκε ο Ύμνος του Φωτός, τρώγοντας ένα κομμάτι ανανά, διαφορετικοί θεοί έχουν διαφορετικούς σωματότυπους. Η Υφάντρα της Λάμψης είναι υπερβολικά προικισμένη, ειδικά αν λάβει κανείς υπόψη του πόσο λεπτή είναι. Από την άλλη η Αχτίδα του Ελέους είναι παχουλή κι έχει παντού καμπύλες. Άλλοι, σαν την Μητέρα των Πάντων, δείχνουν ηλικιωμένοι σωματικά.

Ο Ύμνος του Φωτός ήξερε ότι δεν του άξιζε η σωματική του ρώμη. Όπως και με τη γνώση των ταχυδακτυλουργικών, γνώριζε κατά κάποιο τρόπο ότι ένας άνθρωπος συνήθως έπρεπε να κάνει σκληρή σωματική εργασία για να έχει τέτοιο μυώδες σώμα. Η τεμελιά, το φαγητό και το ποτό, θα έπρεπε να τον είχαν κάνει παχουλό και πλαδαρό.

Αλλά έχουν υπάρξει θεοί που ήταν χοντροί, σκέφτηκε, καθώς θυμήθηκε εικόνες προηγούμενων Εγερθέντων που είχε δει. Κάποια εποχή στην κουλτούρα μας αυτό θεωρείτο το ιδανικό... Μήπως η όψη των Εγερθέντων είχε να κάνει με το πώς τους έβλεπε η κοινωνία; Με την άποψη των

άλλων για τη σωματική ομορφιά; Αυτό θα ήταν ασφαλώς μια εξήγηση για την Υφάντρα της Λάμψης.

Κάποια πράγματα είχαν επιβιώσει από τη μετατροπή. Η γλώσσα. Οι ικανότητες. Και, τώρα που το σκεφτόταν, η κοινωνική δεξιότητα. Αν λάμβανε κανείς υπόψη το γεγονός ότι οι θεοί περνούσαν όλη τους τη ζωή κλειδωμένοι πάνω σ' ένα οροπέδιο, θα έπρεπε να είναι πολύ λιγότερο προσαρμοσμένοι απ' όσο ήταν. Θα έπρεπε, το λιγότερο, να είναι αδαείς και απλοϊκοί. Ωστόσο οι περισσότεροι ήταν ικανότατοι μηχανογράφοι, επιτηδευμένοι, μ' έναν εκπληκτικά καλό βαθμό αντίληψης των πραγμάτων που συνέβαιναν στον έξω κόσμο.

Η ίδια η μνήμη δεν επιβίωνε. Γιατί; Γιατί μπορούσε να κάνει ο Ύμνος του Φωτός ταχυδακτυλουργικά και να καταλαβαίνει την έννοια της λέξης «πλωριό καμπούνη», ενώ την ίδια στιγμή ήταν αδύνατον να θυμηθεί ποιοι ήταν οι γονείς του; Και ποιο ήταν αυτό το πρόσωπο που έβλεπε στα όνειρά του; Γιατί κυριαρχούσαν στα όνειρά του τελευταία οι καταγίδες και οι θύελλες; Τι ήταν ο κόκκινος πάνθηρας που είχε εμφανιστεί, για άλλη μια φορά, στους εφιάλτες του την προηγούμενη νύχτα;

«Υφάντρα της Λάμψης», είπε ο Ευρετής της Ελπίδας, σηκώνοντας το χέρι του. «Αρκετά. Πριν προχωρήσουμε περισσότερο, θα πρέπει να σου επισημάνω ότι οι εμφανείς απόπειρές σου να με αποπλανήσεις δεν θα σου αποφέρουν τίποτα».

Η Υφάντρα της Λάμψης κοίταξε αλλού. Φάνηκε ντροπιασμένη.

Ο Ύμνος του Φωτός αποσπάστηκε από τους συλλογισμούς του. «Αγαπητέ μου Ευρετή της Ελπίδας», είπε.

«Δεν προσπαθούσε να σε αποπλανήσει. Πρέπει να το καταλάβεις. Η αύρα της σαγήνης είναι απλώς μέρος του εαυτού της· είναι μέρος αυτού που την κάνει τόσο γοητευτική».

«Ανεξάρτητα απ' αυτό», είπε εκείνος. «Δεν πρόκειται να παρασυρθώ από την ίδια ούτε και από τα παρανοϊκά επιχειρήματα και τους φόβους της».

«Οι σύνδεσμοί μου δεν πιστεύουν ότι είναι απλή "παράνοια" αυτά τα πράγματα», είπε η Υφάντρα της Λάμπης την ώρα που έπαιρναν τους δίσκους με τα φρούτα. Μετά ήρθε ένα μικρό παγωμένο φιλέτο ψαριού.

«Οι σύνδεσμοι;» ρώτησε ο Ευρετής της Ελπίδας. «Και ποιοι ακριβώς είναι αυτοί οι "σύνδεσμοί" που αναφέρεις συνέχεια;»

«Άνθρωποι μέσα στο ίδιο το παλάτι του Θεού βασιλιά».

«Όλοι έχουμε ανθρώπους μέσα στο παλάτι του Θεού Βασιλιά», είπε ο Ευρετής της Ελπίδας.

«Εγώ δεν έχω», είπε ο Ύμνος του Φωτός. «Μπορώ να πάρω κάποιον από τους δικούς σου;»

Η Υφάντρα της Λάμπης γύρισε τα μάτια προς τα πάνω. «Ο σύνδεσμός μου είναι πολύ σημαντικός. Ακούει πράγματα, ξέρει πράγματα. Έρχεται πόλεμος».

«Δεν σε πιστεύω», απάντησε εκείνος, τσιμπώντας το φαγητό του. «Αλλά αυτό δεν έχει και πολλή σημασία, έτσι; δεν βρίσκεσαι εδώ για να με κάνεις να σε πιστέψω. Απλώς θέλεις τη στρατιά μου».

«Τους κωδικούς σου», είπε η Υφάντρα της Λάμπης. «Τις φράσεις ασφαλείας των Άψυχων. Τι θα μας στοιχίσει να τις αποκτήσουμε;»

Ο Ευρετής της Ελπίδας τσίμπησε ξανά το ψάρι του.

«Υφάντρα της Λάμπης, ξέρεις γιατί βρίσκω την ύπαρξή μου τόσο βαρετή;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της αρνητικά. «Ειλικρινά, εξακολουθώ να πιστεύω ότι μπλοφάρεις σ' αυτό το θέμα».

«Δεν μποφάρω», της είπε. «Έντεκα χρόνια. Έντεκα χρόνια ειρήνης. Έντεκα χρόνια που μεγαλώνω και απεχθάνομαι ειλικρινά το σύστημα της διακυβέρνησης που έχουμε. Όλοι παρακολουθούμε τη συνέλευση της αυλής για τις αποφάσεις. Ακούμε τα επιχειρήματα. Αλλά οι περισσότεροι από μας δεν παίζουν ρόλο. Σε οποιαδήποτε ψηφοφορία, μόνο αυτοί που έχουν επιρροή στο συγκεκριμένο πεδίο έχουν πραγματικά λόγο πάνω σε οτιδήποτε. Σε καιρούς πολέμου, όσοι από μας έχουν Εντολές Αψύχων είναι σημαντικοί. Τον υπόλοιπο καιρό, σπάνια μετράει η γνώμη μας.

»Θέλεις τις Εντολές των Αψύχων μου; Μετά χαράς να τις πάρεις! Δεν είχα την ευκαιρία να τις χρησιμοποιήσω για έντεκα χρόνια, και τολμώ να πω ότι θα περάσουν άλλα έντεκα χωρίς να συμβεί το παραμικρό. Θα σου δώσω αυτές τις Εντολές, Υφάντρα της Λάμπης – αλλά μόνο με αντάλλαγμα την ψήφο σου. Εσύ ανήκεις στο συμβούλιο που ασχολείται με τα κοινωνικά δεινά. Ψηφίζεις για σημαντικά θέματα σχεδόν κάθε εβδομάδα. Σε αντάλλαγμα για τις φράσεις ασφαλείας, πρέπει να μου υποσχεθείς ότι θα ψηφίζεις στα κοινωνικά θέματα ό,τι σου λέω, από τώρα μέχρι που να πεθάνει κάποιος από τους δυο μας».

Στο περίπτερο έπεσε σιωπή.

«Α, βλέπεις, τώρα το ξανασκέφτεσαι», έκανε ο Ευρετής της Ελπίδας, χαμογελώντας. «Σ' έχω ακούσει να παραπονιέσαι για τα καθήκοντά σου στην αυλή – ότι βρίσκεις

τις ψήφους σας τετριμμένες. Λοιπόν, δεν είναι τόσο εύκολο να τις παραχωρήσεις, έτσι; Η ψήφος σου είναι όλη η επιρροή που έχεις. Δεν είναι εντυπωσιακή, αλλά είναι μια δύναμη, Είναι—»

«Έγινε», είπε η Υφάντρα της Λάμπης κοφτά.

Ο Ευρετής της Ελπίδας σταμάτησε.

«Η ψήφος μου είναι δική σου», είπε η Υφάντρα της Λάμπης, κοιτάζοντάς τον κατάματα. «Οι όροι είναι αποδεκτοί. Το ορκίζομαι μπροστά στους ιερείς μου και στους δικούς σου, και μάλιστα μπροστά σ' έναν ακόμα θεό».

Μα τα Χρώματα, σκέφτηκε ο Ύμνος του Φωτός. *Το έχει πάρει πολύ σοβαρά.* Μέρος του εαυτού του είχε υποθέσει, μέχρι εκείνη τη στιγμή, ότι η όλη τοποθέτησή της σχετικά με τον πόλεμο ήταν ένα ακόμα παιχνίδι. Ωστόσο η γυναίκα που κοίταζε τον Ευρετή της Ελπίδας στα μάτια δεν αστειευόταν. Πίστευε ειλικρινά ότι η Χαλαντρέν βρισκόταν σε κίνδυνο, και ήθελε να βεβαιωθεί ότι οι στρατιές ήταν ενωμένες και προετοιμασμένες. Ενδιαφερόταν.

Γεγονός που τον έκανε ν' ανησυχεί. Πού είχε μπλεχτεί; Κι αν όντως γινόταν πόλεμος; Καθώς παρακολουθούσε την αλληλεπίδραση των δυο θεών, πάγωσε με την ευκολία που χειρίζονταν τη μοίρα των ανθρώπων της Χαλαντρέν. Για τον Ευρετή της Ελπίδας, ο έλεγχος του ενός τετάρτου των στρατευμάτων της Χαλαντρέν θα έπρεπε να είναι ιερό καθήκον. Και ήταν έτοιμος να το παραπετάξει μόνο και μόνο επειδή είχε βαρεθεί.

Ποιος είμαι εγώ για να κατηγορήσω κάποιον άλλον για έλλειψη ευλάβειας; σκέφτηκε ο Ύμνος του Φωτός. *Εγώ, που δεν πιστεύω καν στη δική μου θεϊκότητα.*

Κι ωστόσο... εκείνη τη στιγμή, ενώ ο Ευρετής της

Ελπίδας ετοιμαζόταν να παραδώσει τις Εντολές του στην Υφάντρα της Λάμπης, ο Ύμνος του Φωτός νόμισε πως είδε κάτι. Σαν θραύσμα ανάμνησης. Ένα όνειρο που ίσως δεν είχε δει ποτέ.

Ένα αστραφτερό δωμάτιο, που έλαμπε αντανακλώντας το φως. Ένα δωμάτιο από ατσάλι.

Μια φυλακή.

«Υπηρέτες και ιερείς, αποσυρθείτε», διέταξε ο Ευρετής της Ελπίδας.

Αποσύρθηκαν όλοι, αφήνοντας τους τρεις θεούς μόνους δίπλα στα μισοτελειωμένα γεύματά τους, ενώ τα μετάξια του περιπτέρου πλατάγιζαν ελαφρά στον άνεμο.

«Η φράση ασφαλείας», είπε ο Ευρετής της Ελπίδας, κοιτάζοντας την Υφάντρα της Λάμπης είναι “Ένα κερύ για να βλέπουμε”».

Ήταν ο τίτλος ενός πολύ γνωστού ποιήματος. Ακόμα και ο Ύμνος του Φωτός το γνώριζε. Η Υφάντρα της Λάμπης χαμογέλασε. Αν έλεγε αυτά τα λόγια σε οποιουδήποτε από τις δέκα χιλιάδες Άψυχους του Ευρετή της Ελπίδας στους στρατώνες θα μπορούσε να υπερκεράσει τις τρέχουσες εντολές τους και να πάρει τον ολοκληρωτικό τους έλεγχο. Ο Ύμνος του Φωτός υποψιαζόταν ότι πριν το τέλος της μέρας, θα έκανε ένα ταξιδάκι μέχρι τους στρατώνες – που βρίσκονταν στα υπόγεια της αυλής και θεωρούνταν μέρος της– και θ’ άρχιζε ν’ αποτυπώνει νέες φράσεις ασφαλείας στους στρατιώτες του Ευρετή της Ελπίδας. Φράσεις γνωστές μόνο σ’ εκείνη και στους πιο έμπιστους από τους ιερείς της.

«Και τώρα, αποσύρομαι», είπε ο Ευρετής της Ελπίδας και σηκώθηκε. «Υπάρχει ψηφοφορία σήμερα το απόγευμα

στην αυλή. Θα την παρακολουθήσεις, Υφάντρα της Λάμπης, και θα ρίξεις την ψήφο σου υπέρ των αναμορφωτών».

Μ' αυτά τα λόγια, έφυγε.

«Γιατί αισθάνομαι ότι μόλις μας χρησιμοποίησαν;» ρώτησε ο Ύμνος του Φωτός.

«Μόλις μας χρησιμοποίησαν, χρυσέ μου, αν δεν υπάρξει πόλεμος. Αν υπάρξει, τότε πιθανόν να θυσιαστήκαμε για να σώσουμε ολόκληρη την αυλή – ίσως και το ίδιο το βασίλειο».

«Πόσο αλτρουιστικό εκ μέρους μας», είπε ο Ύμνος του Φωτός.

«Έτσι είμαστε», είπε η Υφάντρα της Λάμπης, ενώ επέστρεφαν οι υπηρέτες της. «Τόσο ανιδιοτελείς που μερικές φορές είναι οδυνηρό. Όπως και να έχει, τώρα ελέγχουμε τους Άψυχους δυο θεών».

«Τους δικούς μου και του Ευρετή της Ελπίδας;»

«Στην πραγματικότητα, εννοούσα του Ευρετή της Ελπίδας και της Αχτίδας του Ελέους. Μου εμπιστεύτηκε τις δικές της φράσεις χτες, ενώ μιλούσε για το πόσο παρήγορο το βρήκε που έδειξες προσωπικό ενδιαφέρον για το περιστατικό στο παλάτι της. Πολύ επιτυχημένο αυτό, παρεμπιπτόντως».

Φαινόταν να ρίχνει άδεια για να πιάσει γεμάτα. Ο Ύμνος του Φωτός χαμογέλασε. «Όχι, δεν ήξερα ότι αυτό θα την ενθάρρυνε να σου παραχωρήσει τις Εντολές της. Ήμουν απλώς περίεργος».

«Περίεργος για έναν σκοτωμένο υπηρέτη;»

«Στην πραγματικότητα, ναι», είπε ο Ύμνος του Φωτός. «Ο θάνατος ενός υπηρέτη Εγερθέντα είναι πολύ ανησυχητικός για μένα, ειδικά τόσο κοντά στα δικά μας παλάτια».

Η Υφάντρα της Λάμπης σήκωσε το ένα φρύδι.

«Θα σου έλεγα ψέματα;» έκανε ο Ύμνος του Φωτός.

«Μόνο κάθε φορά που ισχυρίζεσαι ότι δεν θέλεις να πλαγιάσεις μαζί μου. Ψέματα, αναισχυντα ψέματα».

«Υπαινιγμοί και πάλι, αγαπητή μου;»

«Όχι βέβαια», είπε αυτή. «Αυτό ήταν πολύ άμεσο. Τέλος πάντων, ξέρω ότι λες ψέματα για την έρευνα. Ποιος ήταν ο αληθινός σκοπός της;»

Ο Ύμνος του Φωτός στάθηκε. Μετά αναστέναξε, κουνώντας το κεφάλι του, κι έκανε νόημα σ' έναν υπηρέτη να ξαναφέρει το φρούτο – του άρεσε καλύτερα. «Δεν ξέρω, Υφάντρα της Λάμπης. Με κάθε ειλικρίνεια, αρχίζω ν' αναρωτιέμαι αν ήμουν κανένας αξιωματούχος του νόμου στην προηγούμενη ζωή μου».

Αυτή συνοφρυώθηκε.

«Ξέρεις, σαν τη φρουρά της πόλης. Ήμουν εξαιρετικά καλός στην ανάκριση των υπηρετών. Τουλάχιστον, αυτή είναι η ταπεινή μου άποψη».

«Η οποία ήδη αποφανθήκαμε ότι είναι πολύ αλτρουιστική».

«Πάρα πολύ», συμφώνησε. «Αυτό ίσως να είναι μια εξήγηση για το πώς κατέληξα να πεθάνω με “γενναίο” τρόπο, και πήρα το όνομά μου».

Η Υφάντρα της Λάμπης σήκωσε το ένα φρύδι. «Εγώ πάντα υπέθετα ότι σε βρήκαν στο κρεβάτι με μια πολύ νεότερη γυναίκα και ο πατέρας της σε σκότωσε. Φαίνεται πολύ πιο τολμηρό από το να πεθάνεις μαχαιρωμένος στην προσπάθεια να πιάσεις κάποιον μικροκλέφτη».

«Η ειρωνεία σου γλιστράει πάνω στην αλτρουιστική μου ταπεινότητα».

«Α, όντως».

«Όπως και να έχει», είπε ο Ύμνος του Φωτός, τρώγοντας ένα ακόμα κομμάτι ανανά. «Ήμουν αστυνομικός ή ανακριτής. Βάζω στοίχημα ότι αν πέσει ποτέ σπαθί στα χέρια μου θ' αποδειχτώ ένας από τους καλύτερους μονομάχους που έχει δει αυτή η πόλη».

Τον κοίταξε για μια στιγμή. «Μιλάς σοβαρά».

«Πιο σοβαρά δεν γίνεται. Μόνο ένας ψόφιος σκίουρος θα ήταν πιο σοβαρά».

Αυτή τον κοίταξε, προβληματισμένη.

«Προσωπικό ανέκδοτο», της είπε αναστενάζοντας. «Αλλά, ναι, το πιστεύω. Παρ' όλο που υπάρχει ένα πράγμα που δεν μπορώ να καταλάβω».

«Και ποιο είναι αυτό;»

«Πού κολλάνε σε όλα αυτά οι ταχυδακτυλουργίες με τα λεμόνια».